

- Most legalább láthattad, milyen hülye szeszélyes vagyok. Hisztis tyúk.

Lekapcsoltuk a pórázt a szájainkról, hadd játsszanak egymással. Sokáig és szorgalmasan foglalkoztak egymással. Amíg aztán meg nem szólalt a csengő.

Deák doktor jött.

Nem kellett patikába menni.

Utána lemezeztünk. Suzy Quatrót és Brahmstól az Akadémiai Ünnepi Nyitányt.

Aztán apa is hazajött. Aztán Éva is (Elemérrel). Éva csak mérsékeltlen volt gyanakvó Tamarával szemben.

Aztán Tamarának Éva kiadta a rendelkezést, hogy telefonáljon haza, értesítse aggódó hozzátartozóit, hogy nálunk fog vacsorázni.

Aztán mi (Tomka meg én) nem néztük a tévét, hanem kitelepültünk a balkonra, ahol szintén este volt. Ott elmeséltem neki az öreg Jurnikot. A monológjait. A halálát is elkezdtem.

- Hagyd abba! - Tamara úgy kiáltott rám, olyan váratlanul és hisztériásan, hogy egyből elnyesődött bennem a szöveg.

De mire összekanalazhattam volna az eszemet, hogy megfejtssem a pszichózisát, már újra normális volt.

A továbbiakban a normálissága végig kitartott. Amikor hazakísértem, a kapujuk előtt ugyanolyan aranyos volt, mint a legvirágzóbb korszakaiban. A higanygőzlámpa alatt megtekintette a portrémat és megkérdezte:

- Visszahívsz a kapuból, szeplős?

- Visszahívjalak?

Lelkesen bólintott.

- És mondjad azt is, hogy Szélkisasszony.

Mondtam.

TAMARA

Június 12., csütörtök

Olyan volt ez a napom, mint a klasszikus versek szerint az április: egyik pillanatban zuhogó eső, a másikban észbontó napsütés.

És fordítva. Olyan kába vagyok a hintapalintától, hogy direkt gyógykezelés ez a gyorsírás: kiadom magamból a feszültséget, mint a romlott fagyalaltot.

Reggel totál boldogság. Humorral kiszínezve. Amíg Attilával a sulis felé lebegtem. Olyan aranyos volt a kinőtt ruhájában, hogy ha eddig nem estem volna szerelembe tőle, ma reggel menthetetlenül beleszerettem volna. Az évváró ünnepségen prolongálódott a boldogság: ameddig a diri a jellemformáló szövegét végig előadta, Attila – ugyancsak végig – engem nézett, pedig én egyszer sem igazoltam vissza a folyamatos figyelmét. Süttettem magam a nézésében, de olyan gyönyörrel, mint amikor tavasszal először lehet kifeküdni fürdőruhában a napra.

A bizonyítványosztásnak viszont sohasem akart vége lenni. Zentain kitört a bürokrácia, és ahelyett, hogy minél előbb túladt volna rajtunk, legalább nyolcféle statisztikához sanyargatott ki belőlünk adatokat. Mennybe megy, ha statisztikákat gyárthat: ilyenkor például abszolút hidegen hagyja, hogy az osztály morog, csikorog, padlót súrol cipőtálpalával stb. stb. Ő csak alkotja, megszállottan alkotja a statisztikát. Vagyis a mi osztályunk legalább egy órával később végzett a bizonyítványosztással, mint a többiek. Érthető, hogy kótyagosan kóválygott a fejem, amikor hazafelé imbolyogtam. És akkor jött Betli, ez az orangutánbébi. Kirémíteni a kóválygó lelkiállapotból. Mint egy agyrém.

A tompult érzékszerveim igazából fel sem fogták, hogy a kék óvodánál a sarkon egy motorkerékpár bömböl a nyomomban állati üvöltéssel. Már csak akkor ragasztott le a betonjárdára az ijedségem, amikor hátborzongató sikítással lefékezett mellettem az a rohadt motor, Betlivel az ülésen, aki a bődületes sebességtől és a hirtelen fékezés-től majdnem keresztülrepült a kormányon. Amikor lestoppolt, pont mellettem. Most már nyugodt vagyok, alkalmas arra, hogy higgadtan elemezzem. Úgy látszik, Betlinek az a rohadt motor és az ilyen orangutánattrakció a megjátszási formája. Vízagyú. Mint Zentai felvilágosított minket lélektanórán a közelmúltban, ezt a Betli-féle szerepjátszást nevezik az elmeorvosok és hasonló pszichológusok kompenzálásnak, vagyis az ilyen visszamaradott fejlettségű lények, amilyen például Betli is, tele vannak kisebbségi érzésekkel, és a

kisebrendűségi komplexusukat mindenféle brahis önmutogatással ellensúlyozzák. Hogy azt hihessék magukról, hogy állatian lehen-gerlő és hódító hatást gyakorolnak másokra.

Nyeldekeltem néhányat, nehogy elhithesse magával, hogy megijesztett. Egybesöpörtem minden önuralmamot, hogy nyugodt hangon kérjek tőle felvilágosítást a következő problémára:

- Ha nem ítéled tolakodónak a kérdésemet, elárulhatnád, nem szenvedtél-e fejsérülést. Világra jöttöd alkalmával. A szülészfogótól.

Röhögött, mint egy automata, és előrerugaszkodott a hegyes, csontos állával, amely a bukósisakja szíjától férfiasan nagy volt. A fantáziájában.

- Ha nem tudnád, baba - közölte velem -, aki frankón motoros, egybe van forrva a mocijával. Érthető? Egy repülő pilóta, ezt közvetlenül tudom, a seggével érzi a repülőgépet. Egy motoros, ezt neked mondom közvetlenül, az egész testével érzi maga alatt a vasparipát. Érthető? Pattanj mögém, a konkrét élmény a valódi! Bújj ebbe a sisakba...

És már nyújtotta is a pótsisakját, hogy rakjam magamra.

Felszólítottam magam, hogy tovább kell gyarapítanom az önuralmat a magatartásomban.

- Összetévesztesz - közöltem szelíden Betlivel. Szelíden és nyugtatóan. - Nem énrólam írta az újság, hogy öngyilkos akarok lenni. De ha akarnék, akkor is valami elegánsabb járművel.

Nem fogta fel.

- Na gyerünk, mi lesz? - És még mindig dugdosta felém azt az idétlen bukósisakot. - Élénkebben, baba!

- Csao - mondtam, változatlanul higgadtan. - Húzd a csíkot, én majd nézlek.

Totál talajtalanul ámult rám.

- Te *tényleg* nem akarsz jönni? Más csajok fizetnének nekem, ha vinném őket. - Hitelesen el volt anyátlanodva. - De én csak téged akartalak vinni.

Kénytelen voltam vigasztalóan fellépni:

- Majd egyszer máskor, jó? - Azért sajnáltam, szegény hülyét, mert még mindig hálás vagyok neki, hogy őmiatta jutott eszembe vasárnap a szökőkút, és a szökőkútnál kaptam vissza ajándékba Attilát.

- Töröld meg az orrod, és légy türelmes, mert különben sohasem száll fel a motorodra a néni.

Intettem, hogy visszavonhatatlanul csao, és hazaröppentem. Viháncosan. Mert a gondolatomban eszembe jutott Attila.

Szegény gyagyás Betli. Ez senkitől nem kap emberi szót. Tegnap is - vagy tegnapelőtt? -, amikor a sulis árnyékában el akarta búvólni a srácokat a motorjával és a szupermenő szerelésével, annyian röhögtek rajta, hogy a felét is elég lehetett volna elviselni neki.

Betli - mint nyomasztó esemény - után a hangulati szinuszgörbém megint tetőzhetett: sikerélmény főzésből fakadóan, hiszen a szerb rizses hús - Imre etetésére - tökéletesre sikerült, majd pedig a telefon emelt végleg a mennybe, amikor Attila meghívott hozzájuk. Bizonytalanul hívott, de a bizonytalansága kizárólag abból fakadt, hogy visszautasítástól félt. Vagyis, hogy felmegyek-e hozzájuk. Honnan tudhatta volna a drágám, hogy nekem ez a hívás ezerszer annyit ért, mint például ha Truffaut hívott volna meg Párizsba, hogy játszom el a főszerepet legújabb filmjében. Ha meg mer mutatni a szüleinek és a háklis nővérének, ez cáfolhatatlan bizonyíték. Mindenre. Legfőképpen arra, hogy ő is hitelesen szerelmes, nemcsak én.

A mamája vitathatatlanul jó bőr. De hiába mondják, Attila csak imitt-amott hasonlít rá. A papájára is csak a szeme állása és a figyelős nézése. A szája viszont azonos a mamája és a nővére szájával: még a mosolyuk is hasonlít.

A mamája tényleg beteg. De énhozzám kedves volt. Tapintatos is: viszonylag hamar intézkedett, hogy kettesben maradjunk, Attila és én.

Attila szobája? Tökéletesen tükrözi a személyiségét. Tartózkodó jellemű szoba. Nincsenek fényképek, nincsenek reprók, nincsenek a gyermekkorból megőrzött játékok. A könyvek rendesen egymás mellett, az asztalán is, a polcokon is. A heverőjén nincs díszpárna, csak egy kockás pléd. Nincsenek aranyhalai, és bigyók sem lógnak a falról vagy a mennyezetről. Egyetlen formabontó elem: a sarokban a két síléc és a két síbot. Egyéb hobbi? Csak a sok könyv és talán száz lemez, plusz a lemezjátszó. A lemezek vegyesek: Suzy Quatro és Rolling Stones és az Abba együttes, Beethoven és Mozart és Haydn, de szerencsére nem pipec rendben, hanem összevissza egy-

más között, az íróasztal mellett. Deszkaládában, amit Attila saját kezűleg barkácsolt a lemezek méretére. Kár, hogy a *Hair* nincs meg neki. Ha meglenne neki a *Hair*, azt feltettem volna, és hallgattam volna, amíg vissza nem ér a fregolijavításból, és ha a *Hairt* hallgattam volna, nem tudtam volna meg, amit most már tudok.

Irtó Jól éreztem magam a szobájában. Azt is tudom, mitől. Olyan az a kis kégli, hogy ha egy ideges élőlény kerül a négy fala közé, öt perc múlva holtbiztosan elfelejti az idegességét.

Nyugodt voltam a szobájában. Egy ideig. Mert a szinuszgörbém ott, Attila szobájában zuhant vissza ismét a mélypontig. Miután Attilát az a szomszédasszony felkérte, hogy javítsa meg a fregolijukat.

Egyedül maradtam a szobában.

Attila is őszinte a naplójában, tehát én is maradéktalanul leírom most, amit elkövettem. Mert *nem véletlenül* került a kezembe a naplója. Tudatosan és szándékosan húztam ki az íróasztala középső fiókját. Olyan biztos voltam benne, hogy ott a középső fiókban tárolja a naplóját, mintha személyesen közölte volna velem. És tényleg ott volt a napló. Egy csomó más füzet között. Feltehetően – illetve biztosan – azért nem rejtegeti, mert az ő családjukban sem szokás belekotorászni másik családtag személyes cuccai közé.

Ott nyitottam ki a naplót – mintha tudtam volna, hogy pontosan hol kell kinyitni –, ahol Attila bevallja azt a nőt, akinek Volvója van. Vagyis a tegnap estét, amikor a nő ismét fel akarta hívni magához.

Nem érzékcsalódás volt, hanem konkrét valóság, hogy amíg olvastam a szövegét, a homlokomon úgy feszült a bőröm, mintha kinőttem volna. A fejemben pedig ijesztő volt a csend. Zsibbadtan álltam az íróasztalnál.

Totál biztos kézzel lapoztam vissza a naplójában pontosan és tévedhetetlenül oda, ahol – szombaton – leírja annak az öregembernek a halálát, aki a szomszédjuk volt, és utána leírja a szexet a nővel, akinek Volvója van. Olvastam, olvastam, jegesen józan fejjel, amíg meg nem éreztem, hogy úgy összeszorult a gyomrom, hogy beleszédültem. Le kellett ülnöm a forgószékre, mert ha tovább álllok, összegörnyedek a fájdalomtól. A gyomrom görcsétől.

Anikónak igaza volt a szexmadonnás ösztöne alapján: Attila az a fajta, akit el szoktak csábítani. Mert nem áll ellen, hiszen nincs fá-

ból. Az az autós csaj is ugyanolyan ösztönnel tud értékelni, mint Anikó. Az öregember hullája mellett négytizedes pontossággal kiszámította, hogy el kell csábítania Attilát, mert arra hiába vár mindhalálíg, hogy Attila öntevékenyen igényeljen tőle szexet. Totál pontos volt a számítása. Merészen kezdeményezett, és el is csábította Attilát. A szöveg dermesztően hiteles a naplójában. Az én logikámnak feltétlenül hiteles. Egy ilyen csaj, mint ez, akinek Volvója van, pontosan így csinálja. Mert Attila elcsábítására az a természetes menetrend és az a speciális kezelés, ahogyan csinálta. Egy ilyen sráccal szemben, mint amilyen Attila. Lesimogatni róla minden jelmezt. Meg tudnám ölni. Mert gyűlölöm a szaktudását.

Annyira fáj a gyomrom, hogy majdnem bőgtem már. Azt is tudtam, hogy Attila minden pillanatban beléphet, mégsem dugtam vissza a fiókba a naplót. Azokban a pillanatokban nekem már minden mindegy volt. Talán a gyomrom fájásától. Ha Attila rajtakap, az sem érdekelt volna. Mintha nem is éltem volna. De mégis éltem, mert a fejemben úgy csikorgott a gondolkodás, mint amikor rozsdás sínen megy a villamos. Arra gondoltam, hogy azért vagyok összeomlva, mert mindeddig egyszerűen meg sem fordult a fejemben, hogy Attila már valaki másé is lehetett, mint az enyém. Az enyém, aki nem is volt sohasem.

Ültem mozdulatlanul és görnyedten, és újra és újra beleolvastam a naplójába. És talán ez volt a szerencsém. Ha nem olvasok el itt-ott még egy-egy mondatot, talán nem is éledek fel a megsemmisülésből. De valahogyan sikerült felfognom néhány sornak az értelmét. A csikorgó agyammal is megértettem néhány sort, ami első olvasásra nem tudott elszivárogni az agykérgemig. Az például, ahol Attila leírja, hogy: ha én -- vagyis én, Tamara -- ugyanúgy nagyon akarom, amilyen nagyon ő akarja, hogy a mi kettőnk élete *egy* élet legyen, akkor *mindent* tudnom kell róla. A rosszat is, takargatás és hazugság nélkül.

Nem tudtam szó szerint megjegyezni, amit írt. De körülbelül ezeket írta. Őszintén és hazugság nélkül -- ezt akarja.

Vagyis ez jutott el a tudatomig. Hogy összerakja a széthullott diribdarabjaimat és talpra állítsa a múmiámat.

Hiszen mi történt *konkrétan*? Attila azért hagyta magát elcsábítani az autós nő által, mert én csak vasárnap -- tehát nem egy nappal

előbb -- vettem vissza magamnak őt. Ha egy nappal előbb, tehát már szombaton lökdös oda a szökőkúthoz mind a kettőnket a sorunk, akkor az autós nő kimaradt volna Attila életéből.

Mindent és *hazugság nélkül* mindent beleírt a naplójába. Mert klassz. Mert őszinte akar lenni hozzám. Mert igaza van abban is, hogy a hazugság olyan, mint a rák. Elég egyetlenegy sejt, ami a hazugságtól rákos, és visszatarthatatlanul szétlappang lassan-lassan a szervezetemben a rohadás. A szerelemben pedig a hazugság a rohadás. A visszafordíthatatlan.

Akármi történik velünk kettőnkkel, én a jótól is mindenképpen elszántabban szeretem Attilát. Mert attól, amit a naplójából kiolvastam, most már még dacosabban szerelmes vagyok.

Amikor visszajött a fregolijavításból, és én ott álltam a balkonon, nem értette, mi van velem. Undorító lehettem akkor, nem kétséges. Attila alól pedig kicsúszott a szőnyeg. Megmagyarázhatatlan volt az ártatlan pszichéjének, hogy miért tört ki rajtam a - legkisebb megfogható vagy kitalálható ok nélkül -- a hisztéria.

Elviselte. Én pedig lecsillapodtam. A fegyelmétől. Hogy nem csatlakozott a dilimhez. Vagyis elhittem magammal, hogy elültek a hullámaim.

Ugyanis a nővére – Éva – utasított, hogy náluk kell maradnom vacsorára. Jó akartam lenni hozzá. Mivel még nem volt kielégítve az elemző érdeklődés, amit tanúsított irántam. A nővéri szorgalomból fakadó kíváncsisága. A fürdőszobába is ő kísért be, amikor vacsora előtt kezet akartam mosni.

Nem is tudom, miért kérdeztem meg, amikor körülnéztem a fürdőszobában: – Attilának melyik a törülközője?

Éva vágott egy grimaszt:

– Attilának nincs törülközője. Egyetlen öcsém csakis fürdőlepedőt hajlandó használni, mert az a rigolyája, az egyik rigolyája, hogy durva fürdőlepedővel kell edzésben tartani a habtestét. Majd tapasztalni fogod, hogy vannak egyéb öreguras allűrjei is. Nem csak a fürdőlepedő.

Vacsora közben nem látszott a családon, hogy enyhén szét van hullva. Attila mamája is normális volt, a papája is, mintha a mamának nem is lenne senkije házon kívül. Keveset ettem, mert még nem múlt el végleg a gyomromból a görcsös szorítás.

Vacsora után kint a balkonon a sötétben Attila mesélni kezdte, hogy a szomszéd balkonra szokott kiállni esténként az az öregember, aki a múlt szombaton ott, a ház előtt halt meg a parkoló autók mellett. Hallgattam a szomorú sztorit, és közben szakadatlanul szölongattam magamat, hogy eszembe ne jusson megint elveszteni a fejem! Mégis elérkezett a pillanat, amikor ismét kitört rajtam a dili. Pedig tudatosan – vagyis az eszemmel, amely a lelkemtől függetlenül, tehát normálisan működött – meg akartam volna akadályozni. Miért nem engedelmeskedtem az eszemnek?

– Hagyd abba!

Tisztán hallottam, hogy ezt kiáltottam. Kiegészítőleg azt is tudtam, hogy taszító vagyok abban a pillanatban.

Azt hiszem, a saját kiáltásomtól, vagyis attól, hogy hallottam a saját éles hangomat, attól ernyedtek el a dilis idegeim.

Úgy emlékszem, hogy később már folyamatosan lázmentes maradtam. De a két hisztériás rohamom szövődményeként most olyan fáradt vagyok – lelkiileg fáradt –, mint egy rab, akit egész nap úgy vallattak, hogy közben vakító lámpa világított a szemébe. Hiába vetkőztem pizsamára, hiába bújtam be a plédem alá, csak fekszem-fekszem itt, félkönyökre támaszkodva, és ontom, ontom a fűzetbe a gyorsírásos rövidítéseimet.

Attila szombaton utazik el a jankavölgyi táborba. Vonaglik bennem az akarat, hogy akár őrjöngve is megakadályozzam, visszatartsam: ne menjen táborba, ne hagyjon itt! Az eszem – paralel – értelmesen tudja, hogy tehetetlen vagyok. Vagyis Attila nem teheti meg, hogy ne menjen táborba! Nem követelhetem tőle. Hallgatnom kell, és ki kell bírnom, hogy elmegy!

Végre – most, ebben a pillanatban – pislákolni kezdett az agyamban a fény, hogy miért is vagyok szomorú. Nem attól a bevallástól, amit Attila naplójában olvastam, hanem attól a tehetetlenségtől, ami miatt el kell engednem a táborba, és nekem nélküle kell itt maradnom. Nem az az ijesztő, hogy egyedül maradok, hanem az, hogy *nélküle!* Ha nincs mellettem, nélküle az a bonyolult biológiai folyamat, ami tulajdonképpen az életem, csak hamisított létezés. Üres, abszolút tartalmatlan látszat.

Attól, hogy Imre és Anikó a jövő csütörtökön elutazik nyaralni, attól csak egyedül leszek itthon. De attól, hogy Attila nem lesz, attól valahogy meghalok két hétig.

Holnap szombat. Holnap este megy el. Holnap megszűrod a túvel az ujjadat, Csipkerózsika.

ATTILA

Június 13., péntek

Délelőtt akkora zápor volt, mintha egy óriási nagy lavór meleg vizet öntöttek volna végig a városra.

Tamara eljött velem bevásárolni. Egy-két cuccot, ami majd kell a táborban.

A zuhé a Lánchídon kapott el bennünket. Mire lerohantunk a hídról a Tudományos Akadémiáig, szabályszerűen bőrig áztunk. A Tudományos Akadémia kapujában haladéktalanul üzembe helyeztem a humoromat. Néztem, hogyan csurog a farmernadrágom szárából, mint két esőcsatornából a víz, és ettől elkezdtem teli tüdőből nevetni. Tomka (párhuzamosan bőrig ázva) első pillanatban nem értette, minek örülök, de aztán szolidárisan csatlakozott. Kicsavartam a vizet a rengeteg szőke hajából, ő meg az én csapzott hajamból nyomkodta ki a nedűt. Amíg így fodrázskodtunk, négyzetméternyi tócsa keletkezett körülöttünk az Akadémia kapualjának történelmi kövezetén.

Az Akadémiáról kijött egy élemedett homo sapiens, nemzeti ünnepekre rendszeresített fekete szerelésben plusz mellényben, amittől azonban – biofizikai és biokémiai csoda – mégsem kapott hőgutát. Leslattyogott a lépcsőn (minket nem méltatott figyelemre), és tökéletesen hidegen hagyta, hogy amíg odaér az autójához, folyamatosan és lendületesen zuhog a nyakába az eső. Haláli nyugalommal beszállt a fekete Mercedesbe, a sofőr mellé, és elhajtattott.

Mi ketten szoborra kövülve szemléltük az eseményt. Aztán egymásra néztünk, és megint kibuggyant belőlünk a félbeszakadt nevetés. Nem kétséges, hogy kacagásunk hatására surrant elő az épületből egy bajuszos altiszt (hivatalsegéd). Megszemlélt bennünket, hogy határozatot hozzon, azonnal hívja-e ki a mentőket, vagy csak